

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 77.746 van 21 december 1998
in de zaak A. 79.833/XII-1553.**

In zake : de n.v. TAMORCO,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en
E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

tussenkommende partij :

de gemeente DIEPENBEEK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. VANDEPUT,
kantoor houdende te HASSELT,
Leopoldplein 8.

DE VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. TAMORCO op 17 augustus 1998 heeft ingediend om de
schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het
besluit van 11 mei 1998 van de Vlaamse minister van
Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en
Huisvesting, "waarbij aan het gemeentebestuur van
Diepenbeek machtiging tot onteigening wordt verleend in
toepassing van de spoedprocedure voor percelen in de
wijk Lutselus voor de bouw van jeugdlokale en het
aanleggen van sportinfrastructuur";

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur W. WEYMEERSCH;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 oktober 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 november 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat N. DE CLERCQ, die loco Advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat M. VANDEPUT, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gemeente DIEPENBEEK met een verzoekschrift van 11 september 1998 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. De verzoekende rechtspersoon is eigenaar van een aantal percelen grond gelegen aan de Nieuwstraat te Diepenbeek. Deze percelen zijn ten kadaster gekend, sectie I, nr. 1350a ex, 1350b, 1350c, 1352a, 1353a ex, 1354a, 1354b, 1354c, 1354d en 1355a en zijn volgens het B.P.A. Lutselus-De Visserij gelegen in een zone voor sport en spel, in een parkzone en een zone voor openbaar nut.

1.2. Op 23 juni 1997 verleent de gemeenteraad van Diepenbeek zijn principiële goedkeuring voor de verwerking, bij wege van onteigening tot nut van het algemeen, van de gronden bestemd voor de inrichting van jeugdaccommodatie en sportinfrastructuur in de wijk Lutselus, gelegen te Diepenbeek.

In dat besluit wordt verklaard dat er een noodzaak bestaat om in de wijk Lutselus in ruimte te voorzien voor de bouw van jeugdlokalen enerzijds en het aanleggen van sportinfrastructuur anderzijds. Er wordt voorts overwogen dat die voorzieningen afgestemd zijn op de ruimtelijke noden van de wijk Lutselus en derhalve van openbaar nut zijn, dat enerzijds de huidige jeugdaccommodaties door de brandweer als onveilig worden bestempeld en derhalve hoogdringend aan vervanging door nieuwe accommodatie toe zijn en anderzijds er dringend een oplossing moet komen voor de wijkvoetbalclub die, door het ontbreken van eigen terreinen, in haar voortbestaan wordt bedreigd en hiervoor dringend een oplossing nodig is.

1.3. De verzoekende rechtspersoon dient bij aangetekende brief van 18 augustus 1997 een bezwaarschrift in waarin zij betoogt dat de onteigening niet van openbaar nut is. Zij is van oordeel dat aan het probleem van de veroudering en het onveilig karakter van

de jeugdaccomodatie een andere oplossing kan worden gegeven dan door een nieuwbouw en dat het bezorgen van een eigen terrein aan een wijkvoetbalclub nooit "van openbare orde" kan zijn.

1.4. Op 1 september 1997 verwerpt de gemeenteraad van Diepenbeek deze bezwaren, waarbij op grond van bijkomende argumenten geredeneerd wordt dat de verwervingen wel degelijk van openbaar nut zijn.

In hetzelfde besluit wordt definitief goedkeuring verleend "voor de verwerving, bij wege van onteigening tot nut van het algemeen, van de gronden bestemd voor de inrichting van jeugdaccomodatie en sportinfrastructuur in de wijk Lutselus, gelegen te Diepenbeek ..." en wordt machtiging voor de onteigening gevraagd.

1.5. Op 11 mei 1998 neemt de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, het thans bestreden besluit : aan het gemeentebestuur van Diepenbeek wordt met toepassing van de spoedprocedure machtiging tot onteigening verleend voor percelen in de wijk Lutselus met het oog op de bouw van jeugdlokalen en het aanleggen van sportinfrastructuur.

Een voor eensluidend verklaard afschrift van dat machtigingsbesluit wordt bij aangetekende brief van 17 juni 1998 naar de verzoekende partij gestuurd.

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, de verzoekende partij als nadelen welke het gevolg zouden zijn van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aanvoert, het dreigend eigendomsverlies en het verlies van de eigendomsprerogatieven; dat de verzoekende partij betoogt dat het toekennen van de onteigeningsvergoeding nooit een volledig rechtsherstel inhoudt, zodat het dreigend verlies van de eigendomsprerogatieven een schorsing wettigt; dat zij erop wijst dat weliswaar het Arbitragehof aangenomen heeft dat de wettigheidscontrole uitgevoerd door de gewone rechter gelijkwaardig is aan die van de Raad van State, doch zij zich niet beroept op het risico dat de vordering tot onteigening voor de vrederechter wordt gebracht, wel dat het niet in rekening brengen van het door haar omschreven nadeel ertoe zou leiden dat afbreuk wordt gedaan aan de bevoegdheidsverdeling tussen de Raad van State en de gewone rechter; dat zij daar bovendien aan toevoegt dat het aanvaarden dat er geen causaal verband zou bestaan tussen het ingeroepen nadeel en de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden onteigeningsbesluit, erop zou neerkomen dat een onteigeningsbesluit geen aanvechtbare rechtshandeling zou zijn, terwijl een dergelijke stelling niet kan worden bijgevalen, aangezien een onteigeningsbesluit onmiddellijke rechtsgevolgen heeft en de rechtspositie van de onteigende onverbiddelijk en onmiddellijk verandert; dat dit laatste volgens de verzoekende partij inhoudt dat zij geen enkele vergunning meer zal kunnen verkrijgen, zij haar grond niet meer kan verkopen noch er anders over kan beschikken, en dat ten deze de onteigening reeds alle kandidaat overnemers heeft afgeschrokken; dat de verzoekende partij er ook op wijst dat het onteigeningsbesluit wel degelijk uitvoerende kracht heeft, aangezien voor de machtiging tot onteigening geen rechterlijk optreden vereist is, en de enkele omstandigheid dat de eigendomsoverdracht slechts definitief is bij het declaratoir vonnis, niets verandert aan de

vaststelling dat de rechtstoestand van de eigenaar reeds onmiddellijk wordt gewijzigd, wat aanvaard wordt in de rechtsleer en de rechtspraak;

2.2. Overwegende, wat de specifieke dreiging betreft van het verlies van de eigendom zelf, dat de verzoekende partij pas uit haar eigendom zal worden ontzet als de vrederechter de onteigening zal hebben toegestaan; dat de vrederechter die onteigening slechts kan uitspreken en de provisionele vergoeding slechts kan bepalen nadat hij het bestreden machtigingsbesluit zowel op zijn interne als op zijn externe wettigheid heeft getoetst; dat in zijn arrest nr. 51/95 van 22 juni 1995 en in zijn eerdere arresten waarnaar het in dat arrest verwijst, het Arbitragehof de wettigheidscontrole van de burgerlijke rechter evenwaardig heeft bevonden met de controle die de Raad van State kan doen; dat ingevolge die rechtspraak de Raad van State ervan moet uitgaan dat de verzoekende partij de wettigheidsbezwaren welke zij thans aanvoert, nog zal kunnen doen gelden voor de vrederechter, dat deze er uitspraak over zal moeten doen en dat, indien zij gegrond worden bevonden, het risico van het verlies van verzoeksters eigendom alsnog afgewend zal kunnen worden; dat het, zonder twijfel reële en ernstige nadeel welke de dreiging van het verlies van haar eigendom op zichzelf betekent voor de verzoekende partij, derhalve geen moeilijk te herstellen karakter heeft in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat de verzoekende partij terecht stelt dat het besluit houdende machtiging tot onteigening op zich onmiddellijk een aantal prerogatieven van de eigendom beperkt of zelfs teloor doet gaan, als daar zijn de feitelijke onmogelijkheid om nog vergunningen te verkrijgen, de moeilijkheid om het goed aan een particulier te verkopen tegen een redelijke prijs, en dergelijke; dat dit besluit derhalve wel

degelijk griefhoudend is voor de verzoekende partij en deze belang heeft om het met een annulatieberoep bij de Raad van State te bestrijden, zolang de onteigening zelf niet bij de gewone rechter aanhangig is gemaakt; dat ter zake de vraag echter is of dat besluit ook met een vordering tot schorsing kan worden bestreden; dat daarvoor weerom is vereist dat het besluit waarbij de machtiging tot onteigening wordt verleend zelf aan de verzoekende partij een ernstig nadeel dreigt te berokken dat moeilijk te herstellen is, m.a.w. een nadeel dat normalerwijze niet zal kunnen worden goedge maakt door een vernietigingsarrest;

Overwegende dat het niet volstaat om in algemene bewoordingen te stellen dat het onmogelijk is geworden nog vergunningen -zonder zelfs de aard ervan te preciseren- te verkrijgen of dat voor het goed geen koper meer kan worden gevonden, zonder verwijzing naar concrete kandidaat-kopers die door het bestaan van het bestreden besluit werden afgeschrokken; dat de verzoekende partij op zijn minst diende uit te leggen welke onmiddellijke toekomstplannen zij met het betrokken goed heeft of voor welke bestemming, welke het bestreden besluit uitsluit, het normaal binnen korte termijn kon worden aangewend; dat, wijl dat alles niet duidelijk wordt gemaakt, verondersteld dient te worden dat de nadelen verbonden aan de beknotten van verzoeksters eigendomsrecht kunnen worden teniet gedaan door een annulatiearrest of ook nog door een vonnis waarbij de rechter de onteigening niet toelaatbaar verklaart;

2.3. Overwegende dat, nu uit het bovenstaande blijkt dat aan een der voorwaarden van artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan, de vordering tot schorsing moet worden verworpen zonder dat het nodig is de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties te onderzoeken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de gemeente DIEPENBEEK in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op vijftuizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op eenentwintig december
1900 achtennegentig, door :

de H. J. DE BRABANDERE, kamervoorzitter,
Mevr. S. DOMS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. DE BRABANDERE.